

פרשת האזינו
טיוטא

פרשת האזינו

- "כְּנֶשֶׁר יַעֲיֵר קַנּוֹ" (לב,יא) - הכף בשוא לא בפתח.
- "מְחַלְמֵי־שׁ צָוֵר" (לב,יג) - במילת חַלְמֵי־שׁ הלמד דגושה ובקמץ, אבל בסמיכות הלמד בשוא ורפה.²⁰⁵
- "אֶל־וְהָ" (לב,טו) - ההא בפתח גנובה, לכן הפתח לא שייכת להא²⁰⁶ אלא לאות ואו (או אלף)²⁰⁷ המכוננת גנובה. וצריך לקרוא אלו-וְהָ (אלו-אֶה) עם מפיק בהא. לעומת זאת "אֶשְׁלַח־כָּבֹד" (לב,כד) - למד בפתח וחית נח נראה ולא בפתח גנובה.
- "וְהָ לִי הַנְּמִלוֹ-זֹאת" (לב,ו) - הלכה למעשה ההא בכתיבה מופרדת כמילה בפני עצמה בכ"ז נקראת כמילה אחת עם המילה לה' כאשר היא מנוקדת בפתח והלמד בשוא נח,²⁰⁰ ולכן האלף של שם אדנות כאן יוצאת במבטא בחטף פתח²⁰¹ שלא כמו שאר מקומות בהם למד של כלי"ב שבאה לפני שם אדנות או אלקות שאז האלף נחה.²⁰²
- "שַׁחַת לֹו לֹא בְּנִי מוֹמֵם" (לב,ה) - לפי פיסוק הטעמים צריך להפסיק במילת "לא" שחוזר על "שחת לוי".²⁰³ הרמד"ל באו"ת מביא מסורת שהלמד של "לא" דגושה, וזאת למרות שהוא לאחר טעם מפסיק וגם שהמילה שלפניו מסתיימת בחולם ואין כאן אפשרות לדין דחיק או אתי-מרחיק. ודומה לו "כִּי לֹא לֹו" (בראשית לח,ט), וכן מנהג כמה קהילות.
- "שְׁמֹנֶת עֶבֶת כְּשִׁית" (לב,טו) - כתבו המדקדקים שנדגשה הכף מדין אתי-מרחיק אבל אינו על המנהג שהטעם באות שניה.²⁰⁴
- לעומת זאת "אשביטה מאנוש" (לב,כו) - יש שבידם מסורת להדגיש את המם כמו שיש מסורת בפסוק "וְעֵשִׂיתָ קְעָרְתִּי" (שמות כה,כט) ודומיהם אולם מנהגינו לא להדגישה שאין לנו מסורת לפסוק זה ומשפטה ע"פ הדקדוק להיות רפה שאחד התנאים לדגש של אתי מרחיק הוא שיהיה טעם ממש בתחילת המילה, אולם פה יש רק מעמיד ואינו עושה דגש מלבד מקומות ספורים ע"פ המסורת.
- "אֲבִיךָ קַנְיָד" (לב,ו) - כאן הקוף דגושה מדין אתי מרחיק ממש.

²⁰⁰ כמו "הַלְהַרְגֵנִי" (שמות ב,יד) זו דעת גדולי ישראל וזקני חכמיהם כמ"ש המ"ש. אמנם המהר"יץ בחלק הדקדוק חולק על כך, ועיין מ"ש עליו הרב יוסף צוברי ב"מסורת מדויקת".

²⁰¹ והיה משפט המילה: ההא בחטף פתח כמשפט הא התימה, הלמד בפתח והאלף נחה. ויש סוד בדבר וזאת גם הסיבה שבאה ההא כתובה כמילה נפרדת. [נע"פ הרד"ק במכלול דף מ' ע"ב אלא ששם נשמטו מספר מילים, והנוסח הנכון מופיע במנחת שין].

²⁰² עיין במאמר לראש השנה על ניקוד שם השם.

²⁰³ וכן יוצא מפרש"י ומתרגום אונקלוס ועיין בר"א מזרחי. וראב"ע וגם בנוסחת רש"י שבדפוס ראשון הפירוש שונה.

²⁰⁴ לשון המנחת שין.

²⁰⁵ רש"י, ראב"ע.

²⁰⁶ לכן אין לקרוא אלו-ה (eloha).

²⁰⁷ כן מנהג האשכנזים, עיין במאמר על הפתח הגנובה בפרשת ויקרא.

